

chúng tôi rất xấu hổ khi chiếc tàu bị lật úp và bị trôi nổi giữa dòng sông. May mắn cho chúng tôi là đã không bị uống nước sông khi chiếc tàu lật. Tôi được cho biết là con sông này bị ô nhiễm quá nặng nên nếu lỡ uống phải nước sông, chúng tôi có thể bị bệnh nhiễm trùng. Tuy nhiên, đây là một bài học vô giá và khó quên cho chúng tôi.

MIT và Harvard đã và đang được coi là 2 trường giỏi nhất nước Mỹ, về kỹ thuật và về luật, theo thứ tự, và các ngành khác nữa. Trường Sloan của MIT đã từng được xếp hạng nhất về quản trị và thương mại, mặc dù ít người biết đến sự kiện này. Mặt khác, Harvard cũng đã và đang đứng đầu về các lãnh vực như Y Khoa và Nha Khoa. Tuy nhiên, sinh viên của hai trường thường nói đùa là "Dân

MIT không biết đọc và dân Harvard không biết đếm." Điều này chứng tỏ sự tương phản về quan niệm sai lầm nhắm vào sinh viên của hai trường.

Với danh tiếng lẫy lừng và một địa điểm đồi dào về phương diện văn hóa, MIT đã đem lại cho tôi một kinh nghiệm đời rất phong phú về phương diện học vấn cũng như xã hội. Tôi nhớ đến những năm học ở đó, trong đầu thập niên 1980, với sự biết ơn sâu xa, bởi vì có một nền học vấn vững chắc là một bước quyết định trong việc đạt tới thành công. Trong khi hồi tưởng lại và chia xẻ những giây phút thân yêu của cuộc đời tôi với các bạn, tôi đồng thời cũng có thể giữ cho chúng sống lại trong lòng tôi.

Thư
gửi
Bạn

VK

Anh M,

Hôm qua tôi đã nhận được hai bức tranh anh gửi tặng cho tôi. Hai bức tranh vẽ trên giấy croquis được cuộn tròn lại, hai đầu bít bằng hai miếng foam cắt tròn, trước khi bọc ngoài bằng giấy emballage và dán kỹ bằng băng keo trong. Ba con tem 32c còn nguyên chưa có dấu Bưu điện. Hai vợ chồng tôi hiện ở chung nhà với một cháu. Cháu có dành một phòng riêng cho 2 đứa cháu nội gái cùng 10 tuổi Ái Trâm và Ái Quyên. Cũng trong phòng này có kê một bàn viết dành cho tôi xử dụng sau này khi tôi về hưu. Tôi sẽ mua khung để treo bức vẽ Quế Lâm lên tường, phía trên chiếc bàn này và ý định của tôi được cả hai cháu nội ủng hộ 100%. Sự lựa chọn này không hẳn vì lý do nghệ thuật vốn rất giới hạn của tôi mà vì tôi đã ngồi thuyền trên sông Li, ngắm cảnh núi non hai bên bờ sông và cũng vì tôi coi bức tranh như một lưu niệm của một người bạn thân quý. Nhìn bức tranh, tôi hình

dung ra anh ngồi một mình hàng giờ trao tâm tư vào nét vẽ. Tôi còn nhớ hôm anh lại thăm chúng tôi, ngay sau khi anh đặt chân lên đất Hoa Kỳ chẳng bao lâu, từ một tiểu bang xa xôi và lưu lại nhà tôi mấy hôm, thắm thoát đã cách đây hơn 10 năm. Hành lý anh mang theo chẳng bao nhiêu nhưng có một cây đàn thuần túy Việt Nam và anh đã đờn cho tôi nghe một bản cổ nhạc. Mặc dầu không đủ trình độ để thưởng thức trọn vẹn bản nhạc, tôi cũng biết anh đã dày công phu nghiên cứu và trau luyện về môn này từ hồi chưa vào trường Công Chánh. Tôi đưa anh đi thăm viếng Disney Land, nhưng chỉ sau nửa tiếng, mặc dầu còn quá sớm, anh đã yêu cầu được đưa ra phi trường để có chỗ thoải mái ngồi nói chuyện trong lúc đợi máy bay. Tôi hiểu rằng mục đích chuyến đi của anh không phải là đi du lịch mà chỉ nhằm gặp lại bạn sau nhiều năm xa cách.

Tôi không muốn nhắc lại nơi đây những kỷ niệm chung hồi năm 67/75 mà tôi chắc anh cũng như tôi đã nhiều khi nghĩ đến. Duy có một điều tôi còn nhớ rõ là anh đã từng có một mộng ước rất đơn sơ là sẽ về hưu năm 55 tuổi và sẽ mua một mảnh vườn hoặc miệt Lái Thiêu hay Hậu Giang để hưởng cái an nhàn yên tĩnh lúc tuổi già ở một nơi khoảng khoát ở đồng quê Việt Nam, để một ngày nào thanh bình trở lại, có bạn bè tới thăm sẽ nấu cháo trước rồi bắt cá sau. Tôi không ngờ là cá lóc, loại cá quá phổ thông và không thiếu gì ở miền Nam, bỗng dưng mất dạng sau 03/04/75 và cũng không ngờ ngày nay tôi với anh, đều ngoài thất thập, lại sống ở một đô thị náo nhiệt cách xa quê hương hàng vạn dặm.